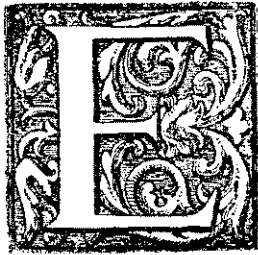

LA PRIMERA BOIRA

ENRIC puja l'escala agilmente com si li tardés arribar a dalt. Diria's que porta encara l'embranchida de quan es maridà i aquella déria que 'l sotjava a romandre el més temps possible en el pis tot nou, clar i rioler. En ésser al replà, truca amb l'enjogassament d'habitud pel qual sa esposa el coneix i córra a obrir la porta cada dia. Però, avui és la minyona qui l'obra, i, en veure-la queda sorprés; el braç que alçava joganer per a fer la primera moxaina, resta gest-glaçat i en posició ridícula per l'atur imprevisit.

—¿Que no hi és la senyoreta?

—Sí, senyoret.

De tanta estranyesa com li causa que malgrat ésser a casa, Merceneta, no hagi corregut a obrir la porta, renuncia preguntar més a la serventa.

Va dret al menjador: No hi és. Mira la galeria: tampoc. Pensa: «bahl et vol jugar una bromada» i els llavis se li desclouen en un somriure picardiós, mentre rumia on pot ésser escondida.

Ja's disposa cercar-ho tot pera atrapar-la, quan es repensa: «Fingiré indiferència sols per a fer-la pertènia». Desplega el diari i s'asseu al gronxador. Sos ulls prou fan la mecànica de la lectura, més, el seny vojeia distret. Car és tan inaudit arribar a casa i no trovar-se amb els braços de l'esposa que s'enllacen al coll mentre els llavis es besen tot preguntant atropelladament un sens fi de futilleries, que no se'n sab avenir. I per més que reflexiona no trova quina és la causa que té el poder de trencar el costum de tota sa vida de casats—deu mesos esvuits como una ullada de sol primaveral.

Una recança de no haver-la cercada incessantment, l'envaieix. Mes, tot seguit el detura un'ombra de ressentiment envers ella, car, amb els minuts transcorreguts, sigués on sigués Merceneta, devia haver-se basquejat de cercar-lo ja que no corregué a la porta a sa arribada. I quan anava a enseriar-se i entossudir-se, se li dissipà el mal humor pensant que

potser no's troba bé. No poguent-se contenir, decideix cercar l'enyorada per tots els recons del pis. Passa per la sala i no la veu. Va de dret al dormitori creient que potser la migranya periòdica ha fet que's tirés damunt del llit, cercant el consol de la foscor i el silenci.

Però, la sorpresa es torna perplexitat en trovar-la plorant tota ensentimentada i arraulida a la marquesina.

—¿Què tens? ¿Què't passa?, diu, mentre s'ajup a acaronar-la morfós d'entendiment. Ella el detura amb un gest despectiu i recrudeix el plor.

—¡I aral, però, qué es això?, pregunta Enric ofes per la brusquetat del gest i l'afront del silenci, ignorant de la causa que els determinen.

El sanglot impedeix contestar a Merceneta. Enric, no comprenent cap raó justificativa, vol exigir una explicació i malgrat demanar-la, no consegueix fer parlar l'esposa. Ella plora inconsolablement.

Abans de perdre els estreps, Enric pregunta amorós:

—Bé, que has rebut una mala nova? Que, potser, la mamà està malalta?

Llavors Merceneta engallant-se, llença a la faç del marit la paraula formidablement afrosa:

—¿Encara tens esma de fingir que m'estimes? ¡Vés! ¡vés!, ¡deixam estar!

Enric dubta un segon: no sab si ressentir-se o prendre la actitud de la muller com una plasereria. I atònit i recercant l'ajut de la paciència, impreca:

—Explica't, que no sé de que'm parles. Dignes, amb que t'has disgustat, que per més que rumio, no'n sé trobar la raó.

—¡Déixa'm! ¡Vés!, insisteix ella més enèrgica com més s'ablancix el marit.

—Però, escolta: no haig de deixarte. Es necessari que'm diguis què tens, si no, no'ns entendrem. No sé de que pots estar ofesa. Si acàs t'he agraviat, creume, deu haver sigut inconscienment. Parla i esvaïm les nebulositats.

—Déixa'm et dic; ja que no m'estimes, no m'atormentis més. Ja me'n aniré a casa la mamà i quedars amb més llibertat.

—Però, ¿aquest to...? ¿No veus que m'ofens i no ho mereixo?

—El que no mereixes es que jo t'hagi estimat tant. ¡Hipòcrita! ¡fals!

—¡Vaja prou!, no puc aguantar que, m'insultis, sense proves. ¡Digues! ¿Què tens?

—Ja ho sabs.

—¿El què, sé?

—No vulguis dissimular.

Enric creu perdre el seny de tan feridora com és la sorpresa que trasbalsa tot el seu viure, placenter fins aquell instant. Sols el sosté la tranquil·litat de consciència i l'esperança de desfer el malentès malgrat la tossuderia de Merceneta. Sa innocència resplendirà com el sol una volta desfeta la boira passatgera.

—Vaja, tonteta, digues què et passa i no 'ns atormentem inútilment.

L'instant és angoixós i la humilitat del marit abranda el grop de l'ira en la muller amb un esclat definitiu. I allargant un paper que sa ma amanyagava nerviosament, crida :

—Mira la prova que 't confon. Digues que no tinc raó d'avorrir-te!

Sinó que en lloc d'avergonyir-se Enric, pren serenament la lletra de la pretesa acusació i sobtant-se a fer memoria un instant, esclata al fi una riallada tan ingènua i sonora, que Merceneta para de plorar en sec no poguent creure cinisme l'espontaneïtat del marit. Però, ofuscada encara, dona solta al doll del enuig :

—¡Nega, home, nega que hi tinguis rès amb la tal Elvira!

—Que ja sabs què és aquest paper? ¡santa cristiana!

—Una carta amorosa!

—Ja has vist la data?

—Tan se val, el fet...

—Fa deu anys que és escrita...

—Què?

—Mira : novembre de 1909.

—Oi...

—Ho veus? En aquells temps no et coneixia, altrament...

Una foguerada de vergonya i de penediment enrogeïx el rostre de Merceneta. Va per tapar-se'l amb el mocador xop de les llàgrimes passades, quan ell, otorgant generós el perdó abans de que ella s'acoti a demanar-lo, la pren en braços i li cobreix el rostre de besades. Ella no pot parlar; sorpresa d'emoció, se li seguen les cames i cauria agenollada si ell no la sostingués...

*
**

L'amor ix enfortit del malentes. Merceneta veu la figura de l'amat agegant-se immensament, en tant ella, arraulida, i humiliada, es veu una ínfima criatura feble i minça. Enric, gai i beatífic, la té en braços tota agemolida. Mentre l'acarona, desgrana el reny amorós :

—Veus, tonteta! és l'espina de la curiositat qui t'ha ferit. El calaix d'on tragueres la lletra, es un cementiri de records d'una vida que fou. Una vida, l'existència pretèrita, la qual, no impedeix que 't consagri a tu la present.

—Per enter?, fa ella amb la veu entelada de rogal·l de la passada emoció i amb la mirada que ja no és humida sinó guspireijant de desig.

—I per sempre, fa ell cloent-li de nou els llavis amb un bes perllongat, de possessió definitiva...

PAU GRIERA I CRUZ.

EN RECORDANÇA...

*El piano ha emmudit... Vostres mans lluminoses
han dextat de volar pel damunt del teclat
i el silenci s'ha extès amb ses ales quietoses
per l'immensa buidor del teatre isolat.*

*Amb la música, encar, bategant en l'esperit
jo us recordo formosa, tota gracia i encant,
i esdevé mon esguard, recordant, abaltit
com un dia morent en el pat'lid instant.*

*I, el meu cor, no se còm ni perquè, s'ha estremit...
i, fugint del record, he cercat fer oblit
de les gracies gentils que m'han fet tremolar
i, en l'oblit malgrat meu, m'ha seguit el record
de l'esguard, del parlar, del sentir, molt més fort
que el moment esvaït que he volgut recordar.*

E. F. BENET.

